

HET VERLATEN KASTEEL

Er was eens een meisje dat zich heel alleen voelde. Haar naam was Sterre. Ze hield van lezen, maar ze had maar één boek: *De onzichtbare wereld van vlinders en andere vladderaars*. Ze had het boek wel honderd keer gelezen, zodat het van ellende in losse blaadjes uit elkaar gevallen was.

Sterre had haar vader nooit gekend en sinds haar moeder was overleden, woonde zij aan de rand van het bos met haar oude opa Anders. In het dorp verderop was ze heel gelukkig geweest. Maar nu maakte het haar vooral verdrietig, want het deed haar denken aan haar moeder. Soms klom ze in de hoogste boom naast het huis en staarde ze naar de kerktoren op het dorpsplein waar ze altijd met haar vrienden had gespeeld. Nu had ze alleen de dieren in het bos. En opa Anders natuurlijk, die zich over haar ontfermde.

Opa Anders was een vriendelijke man met een lange grijze baard, knoestige handen en een vrolijk gezicht. Hij was nooit alleen, want op zijn schouder zat altijd een lief eekhoortje dat geheime dingen

in zijn oor fluisterde. Elke dag gingen ze samen het bos in. Terwijl opa Anders hout sprokkelde, kwebbelde zijn schouderdiertje onophoudelijk. Soms hoorde Sterre opa Anders ergens diep in het bos bulderen van het lachen. 's Avonds vertelde hij Sterre over de avonturen die ze die dag hadden beleefd.

'Al lijkt iets nog zo normaal, alles heeft een verhaal,' eindigde opa Anders dan met een grote glimlach. Om Sterre vervolgens streng aan te kijken: 'En nu, naar bed!'

Elke week bracht opa Anders hout naar het landgoed van kasteel Libersteyn. Hij was de enige die er kwam sinds de bewoner jaren geleden niet meer was teruggekeerd van een verre reis.

‘Opa, ik voel me zo alleen,’ zei Sterre op een dag. ‘Mijn boek is uit. En uit elkaar gevallen. Ik kan het niet meer lezen. Dat boek was mijn enige echte vriend. Nu heb ik niemand meer! Niet eens een eekhoortje dat in mijn oor fluistert.’

‘En de dieren in het bos dan? Zij zijn toch ook jouw vrienden?’ vroeg opa Anders.

‘Jawel. Maar ze vertellen me geen verhalen.’

‘Dat is niet zo mooi, kindje,’ zei opa. ‘Verhalen zijn belangrijk. Alles en iedereen heeft er wel een. Ze zijn er om verteld te worden en naar te luisteren.’

Het eekhoortje pakte opa’s oor met twee pootjes vast en begon druk te praten.

Sterre verstond niets van wat het eekhoortje zei, maar opa Anders knikte. ‘Ja, ik denk dat je gelijk hebt.’ Hij keek Sterre aan.

‘Ik denk dat het tijd is voor de Sprookjesbibliotheek.’

‘De Sprookjes... wat?’ vroeg Sterre.

‘De Sprook-jes-bi-bli-o-theek!’ Opa Anders sprak iedere letter-greep een voor een uit.

‘Wat is dat, opa, een bi-bli-o-theek?’

Opa Anders glimlachte. Even leek zijn rimpelige gezicht op de stam van een oude boom.

‘Dat is een plek waar je vrienden maakt. Zichtbare en onzichtbare vrienden met ieder een verhaal. In een bibliotheek is iedereen bijzonder.’

‘Echt waar?’ vroeg Sterre. ‘Waar is die Sprookjesbibliotheek dan, opa?’

Opa Anders legde haar kleine handen in zijn eeltige houthakkers-

handen. ‘Je weet toch dat ik hout sprokkel voor kasteel Libersteyn?’ Sterre knikte. ‘Ik heb gezien hoe u hout verzamelt en naar het kasteel brengt. Is daar de bibliotheek?’

‘Precies,’ antwoordde opa Anders. ‘Dat is het kasteel van graaf Polawski. Hij hield meer van zijn voornaam. Daarom noemden we hem altijd graaf Stanislav.’ Opa Anders kriebelde de eekhoorn onder zijn kin. ‘Iedere week breng ik hout voor de haarden. Vooral de bibliotheek moet droog blijven.’ Opa Anders bleef even stil. ‘Dat had de graaf vast zo gewild,’ fluisterde hij. ‘Graaf Stanislav reisde de wereld rond. Waar hij ook kwam, nam hij boeken en verhalen mee. Hij wilde de mooiste bibliotheek van de wereld bouwen.’ ‘En? Is dat gelukt, opa?’ vroeg Sterre.

Opa Anders knikte. ‘De mensen in het dorp zeggen dat deze Sprookjesbibliotheek de mooiste verzameling verhalen van de hele wereld is. Maar niemand uit het dorp komt er nog, dus we weten het niet zeker.’

‘Waarom niet?’ vroeg Sterre. ‘Als je zoiets moois maakt, kun je het toch beter delen?’

‘Vroeger gebeurde dat ook. Een keer per jaar mochten de mensen uit het dorp naar het kasteel komen. En dat deden ze, in rijen dik, van vroeg in de ochtend tot diep in de nacht. De graaf begroette ze zelf, een voor een. Tot de dag die niemand in het dorp zal vergeten.’

‘Wat gebeurde er toen?’ vroeg Sterre.

‘Dat was de dag dat graaf Stanislav niet meer terugkwam van een van zijn reizen. Niemand weet wat er is gebeurd. Zijn vrouw en

zoon waren ontroostbaar en zijn verdwenen. Vanaf toen durfde niemand meer het kasteel in. De mensen waren bang dat ze zelf ook zouden verdwijnen.’

Sterre rilde en keek haar opa vragend aan. ‘Maar u durft het kasteel wel in om hout voor de haarden te brengen!’

Opa Anders knikte. ‘Maar natuurlijk! Ik laat me niet afschrikken. Ik heb me er altijd thuis gevoeld. Ik ken geen andere plek waar iedereen bijzonder is, wie hij ook is of waar hij ook vandaan komt. En ik ken geen plek waar zoveel stille woorden rondzwerven.’

Sterre keek hem peinzend aan. Stille woorden? Wat geheimzinnig!

‘Mag ik een keer met u mee naar die bibilo... biblo... uh... bibliotheek?’

Opa Anders keek naar het eekhoorntje op zijn schouder.

Het diertje keek naar Sterre en kwebbelde weer in het oor van opa Anders.

Opa Anders knikte en glimlachte. ‘Waarom ga je er niet een keer zelf naartoe, Sterre? Zoek de deur van de bibliotheek. Maar kijk goed uit, want er zijn ook verkeerde deuren. Daar zijn werelden achter die je niet wilt kennen! Sommigen zeggen zelfs dat er een vloek over is uitgesproken.’

Sterre schrok, maar ze was te nieuwsgierig om niet te durven gaan. Ze beloofde dat ze goed zou oppassen en ging op weg. Onderweg zag ze in de verte de kerktoren en puntdaken van huizen uit het dorp. Ze keek snel de andere kant op.

Het kasteel stond verscholen tussen de bomen. Overal lagen de stapels hout die opa Anders bij elkaar had gesprokkeld.

Sterre liep over de lange laan naar de indrukwekkende poort. Ze duwde ertegen en voetje voor voetje liep ze het kasteel binnen. Wat was alles hier groot!

‘Ik ben niet bang, ik ben niet bang,’ fluisterde ze tegen zichzelf. Haar woorden galmden door de lange gangen. Deftige heren en dames keken Sterre streng aan vanaf de schilderijen aan de wanden. Ze liep snel verder, zonder om te kijken.

Links en rechts in de gang waren deuren, deuren en nog eens deuren. Ze waren versierd met figuren die uit het hout gesneden waren. Met open mond keek Sterre naar de herten en hazen,

bliksemschichten en harten, en duivelskoppen en engelen. En nog veel meer.

Welke deur moet ik hebben? Waarom heeft opa Anders mij dat niet verteld?

Sterre dwaalde door de gangen, legde haar handen op de deuren, ze luisterde, ze rook eraan. Ze bleef staan voor een deur met een figuur met horentjes, die zat te lezen in een boek. Dit is vast de deur naar de Sprookjesbibliotheek, dacht Sterre. Ze legde haar hand op de koude klink en drukte hem omlaag. Zodra de deur openging, stroomde een ijskoude lucht Sterre tegemoet. Voor haar lag een trap die verdween in de diepte. Elke trede was bekleed met spinnenwebben. Enge stemmen fluisterden haar naam.

